

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΙ ΗΤΑΝ Η ΑΜΒΡΟΣΙΑ ;

Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, η άμβροσία ήταν η τροφή των θεών του Όλύμπου, όπως το νέκταρ ήταν το ποτό τους. Ο λαός μάλιστα την θεωρούσε ως τροφή στερεή και την παρέβαλλε με το μέλι. Ο Όμηρος, ωστόσο, μιλώντας για την άμβροσία, την περιγράφει ως ένα κόκκινο ποτό, που το χρησιμοποιούσαν οι θεοί και ως άρωμα. Έτσι, σ' ένα κεφάλαιο της Ιλιάδος, βλέπουμε την Ήρα ν' αλείφει το κορμί της με άμβροσία.

Οι ποιητές περιέγραψαν την άμβροσία όπως άρεσε στη φαντασία του καθενός, μα όλοι της απέδωσαν γοητευτική νοστιμάδα και υπέροχο άρωμα. Έτσι ο Ίβυκος γράφει: «Η άμβροσία είχε δέκα φορές πιο γλυκεία απ' το μέλι κι αυτός που τρώει μέλι νοιώθει έννεα φορές λιγότερο την ευχαρίστηση που θα ένοιωθε αν έτρωγε άμβροσία».

Σύμφωνα με την πεποίθηση των αρχαίων Ελλήνων, όσοι έτρωγαν άμβροσία εξασφάλιζαν την αιωνία νεότητα και την άθανασία. Εκτός των άλλων, η άμβροσία θεραπεύει και τις θανάσιμες πληγές. Έτσι, στην «Αινειάδα» η Αφροδίτη θεραπεύει τις πληγές του Αινεία, ρίχνοντας σ' αυτές χυμό άμβροσίας.

ΠΟΤΕ ΠΡΩΤΟΦΟΡΕΘΗΚΑΝ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ;

Ο πρώτος που φόρεσε μεταξωτές κάλτσες στη Γαλλία ήταν ο βασιλεύς Έρρίκος ΙΙ, επ' ευκαιρία των γάμων της

λεγε:

— Ναι! Τά ξέρω όλα...

Κι' έπειτα ψιθύρισε:

— Πρέπει να τον σώσουμε, κύριε καθηγητά, πρέπει να τον σώσουμε...

— Για να δούμε... Έκανε ο Αμάφι.

Το απόγευμα, ο άρρωστος φώναξε κοντά του τον Μορένα.

— Έσένα θέλω, γιατρέ, του είπε με μιιά παράξενη αγάπη.

— Έχω να σου πω κάτι... Ξέρετε γιατί πεθαίνω;

— Όχι.

— Τό ξέρετε, μα δεν τό λέτε! Και δεν πρέπει να πητε τίποτε! Σας έξορκίζω... Αν μάθη ή ασφάλεια πώς εγώ...

— Ναι. Αυτό ήταν. Αν μάθαινε ή ασφάλεια πώς είχε αυτοκτονήσει με μικρόβια τύφου που τά είχε πάρει κρυφά από τό μικροβιολογικό εργαστήριο του άνεπιού του, δεν θά πλήρωνε τίποτε στη χήρα του.

— Γιατρέ, δεν πρέπει να μιλήσης... Για τή γυναίκα μου και για τό παιδί μου... στέναξε ο άρρωστος.

— Ο Μορένα έγινε πράσινος από την αγανάκτηση. Ένας φτωχός άνθρωπος είχε θυσιασθή για μιιά ελαφρόμυαλη και φιλάρεσκη γυναίκα.

— Κύριε καθηγητά, πρέπει να τον σώσουμε! φώναξε στον Αμάφι, που έμπαινε στο θάλαμο.

— Μα ο άρρωστος, με μιιά τελευταία προσπάθεια, σηκώθηκε από τό κρεβάτι και ούρλιαξε σαν φάντασμα:

— Όχι! Όχι! Θέλω να πεθάνω!

Κι' έπεσε πρὸς τά πίσω, νεκρός.

— Ανθρώπινες μιζήριες! Έκανε σαρκαστικά ο Αμάφι.

Κι' έπειτα χτυπώντας στον ώμο τον Μορένα του είπε:

— Μή κλαίς... Οί άνθρωποι είναι άξιοι της τύχης τους!...

Και έβγήκε από τό θάλαμο.

ΛΟΥΪ ΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

άδελφής του που έγιναν τό 1559.

Πρίν γίνουν της μύδας ή μεταξωτές κάλτσες, οί εύπατρίδαι σκέπαζαν τις κνήμες τους με λινά, μάλλινα και μεταξωτά ύφασματα. Κατόπιν άρχισαν να πλέκουν κάλτσες. Τέλος κάποιος Νορμανδός έπενόησε τον άργαλειό για πλέξιμο καλτσών. Μα έπειδή δεν μπόρεσε να του παραχωρηθή άποκλειστικό προνόμιο της έφευρέσεώς του στη Γαλλία, πήρε τον άργαλειό τους και πήγε στην Άγγλία, όπου έγινε ένθουσιωδώς δεκτός, κι' από τότε διαδόθηκε ή πλεκτή κάλτσα σ' όλη την Εύρώπη.

ΥΠΗΡΞΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ο ΣΥΡΑΝΟ ΝΤΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ ;

Ο Συρανό ντε Μπερζεράκ, ο ήρωας που άπαθανάτισε ο Έδμόνδος Ροστάν με τό όμώνυμο έργο του, υπήρξε πραγματικά κ' ήταν ένας από τους πιο αξιοσημειώτους συγγραφείς του 17ου αιώνος. Γιους του Άβελ ντε Συρανό, άρχοντας του Μπωβιέρ και του Μπερζεράκ, γεννήθηκε στο Παρίσι τον Μάιο του 1619. Αφού σπούδασε στο Παρίσι, στο κολλέγιο Μπωβαί, όπου ήταν συμμαθητής με τον Μολιό, άρχισε τά ίπποτικά του κατορθώματα σε ηλικία δεκαεννέα έτών και διέπρεψε στις έκστρατείες του 1639 και του 1640. Δυό χρόνια άργότερα έγινε γνωστός στο Παρίσι και ως δραματικός συγγραφέας, μα τά έργα του τά πιο γνωστά είνε δυό φανταστικά μυθιστορήματα: «Κωμική Ιστορία των Κρατών του Ηλίου» και «Κωμική Ιστορία των Κρατών της Σελήνης». Η φιλολογικές του άσχολίες ώστόσο δεν τον έμπόδιζαν να μονομαχή κάθε τόσο για φύλλου πήδημα. Τό 1653 έγινε γραμματέας του δουκός ντ' Άρπαζόν. Μα ή εργασία αυτή του στάθηκε μοιραία, γιατί μιιά μέρα καθώς έμπαινε στο γραφείο του δουκός, ένα δοκάρι ξέφυγε απ' τό ταβάνι και τον τραυμάτισε θανάσιμα. Σε δυό μέρες πέθανε.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΧΡΟΝΟΛΟΓΕΙΤΑΙ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΝΑ ΚΑΛΗΝΤΑΙ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ ;

Όπως βεβαιώνουν οί γραμματολόγοι, ο πρώτος συγγραφέας που είχε την τιμή να κληθή επί σκηνής από τό κοινόν, ήταν ο Βολταίρος, μετά την πρώτη παράσταση της τραγωδίας του «Μερόπη», ή όποία παίχθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 1743.

ΠΟΤΑ ΕΝΕ ΤΑ ΨΥΧΡΟΤΕΡΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΓΗΣ ;

Όυτε ο Βόρειος, ούτε ο Νότιος Πόλος είνε τά ψυχρότερα μέρη της γής, όπως ίσως θά φανταζόσαστε. Τό μεγαλύτερο ψύχος παρατηρείται στο Βεργκογιάνσκ της Σιβηρίας, όπου τό θερμόμετρο πέφτει τό χειμώνα μεταξύ των 50 — 65 βαθμών υπό τό μηδέν. Κάποτε μάλιστα έφτασε στους 73 βαθμούς υπό τό μηδέν.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗ ΒΕΛΟΝΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΑΧΤΥΛΗΘΡΑ ;

Τά δυό αυτά εργαλεία, τά τόσο άπαραίτητα στο ράψιμο, είνε πανάρχαια, ή βελόνα προπάντων.

Η έφεύρεσις της σιδερένιας βελόνας άποδίδεται στους Ίνδους, οί όποιοι τή χρησιμοποιούσαν δυό αιώνας πρὸ Χριστού.

Η δαχτυλήθρα, με την όποία σπρώχνουν τή βελόνα, ήταν στην άρχή από πετσι. Είνε γνωστή στη ραπτική από του 12ου αιώνος.

Άργότερα έκαναν την εμφάνισή τους μετάλλινες κοκκάλινες κλπ.

Τό «Μπουκέτο» εγκαινίασε πρὸ ήμερών μιιά έξαιρετικού ενδιαφέροντος εγκυκλοπαιδική σελίδα με τον τίτλο: «ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΜΑΘΩ...», στην όποία οί άναγνώσται μας θά μαθαίνουν διάφορα περιεργα κι' ενδιαφέροντα πράγματα σχετικά με την ιστορία, τή γεωγραφία, τις επιστήμες, τις τέχνες κ.τ.λ., που δεν θά μπορούσαν να τά βρούν πουθενά άλλου.

Στή σελίδα αυτή είμαστε πρόθυμοι ν' άπαντούμε και σε διάφορες έρωτήσεις των άναγνωστών μας, άρκεί να σχετίζονται με τά διαπραγματευόμενα σ' αυτήν θέματα και να είνε σαφείς, σύντομοι και γενικού ενδιαφέροντος.